

Arrest

nr. 289 140 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X en die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DENUTTE, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2006.

1.2. Verzoeker dient op 25 mei 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV), verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 7 november 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 december 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun en soennitisch moslim. Je werd geboren op 15 mei 2006 in het dorp Qorou gelegen in het district Watapur in de provincie Kunar. Je hebt twee oudere broers en één oudere zus. Je vader overleed toen je slechts drie of vier jaar oud was. Hij werkte als chauffeur en vervoerde passagiers met de auto van de Malik (het dorpshoofd). Op een bepaald moment werd hij door de taliban gevraagd om strijders naar een andere plaats te brengen, hetgeen hij echter weigerde. Enkele dagen later werd je vader onderweg van het districtscentrum naar het dorp tegengehouden door de taliban en doodgeschoten. Na de dood van je vader bleven jij, je moeder, zus en broers in het huis van je vader wonen. Jullie overleefden dankzij de verkoop van melk van jullie dieren en kregen ook een deel van de oogst en opbrengst van een landbouwer die op de gronden van je vader werkte. Je moeder hertrouwde niet.

Vanaf zeer jonge leeftijd ging je naar de madrassa of moskee vlakbij jouw huis waar je de Koran leerde. Ook je oudere broers, M (CG: [...]) en Z., gingen naar deze madrassa. Toen de taliban tegen je oudste broer, M, begon te preken over de jihad en hem vroegen om mee te doen verliet hij Afghanistan. Nadien werd ook je andere broer, Z, aangesproken en vertrok hij zo'n vijftien à twintig dagen later eveneens. Jij zelf studeerde destijds ook al in de madrassa maar werd nog niet aangesproken omdat je nog jong was. Op 9 februari 2016 diende je broer M. hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 oktober 2018 kreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus wegens de mate en ernst van het toenmalige willekeurige geweld in jullie regio van herkomst (district Watapur, provincie Kunar). De vluchtelingenstatus werd hem echter geweigerd omdat er aan zijn asielmotieven geen geloof werd gehecht. Van je andere broer, Z., hebben jullie geen enkel nieuws sinds zijn vertrek.

Na het vertrek van je broers bleef jij naar de madrassa gaan. Q.A., die jullie les gaf, en m.M., die verantwoordelijk was voor het gebed, waren beiden voorstanders van de taliban. Wanneer de taliban kwamen preken dan luisterden zij eveneens mee, hetgeen zo'n twee of drie keren per maand gebeurde. Zo'n drie dagen voor je vertrek werd jij zelf eveneens aangesproken door de taliban, net zoals je broers was overkomen. Ze vroegen jou en de andere studenten die oud genoeg waren om met een aantal ezels naar het dorp Gambir te gaan, er dozen op te halen en deze terug te brengen naar jullie dorp. Jij gebruikte echter het excuus dat je ziek was en dringend naar huis moest gaan, waarna ze je lieten gaan. De volgende dag kwam de taliban opnieuw naar de moskee, ditmaal met een grote pick-up truck geladen met jerrycans, en vroegen ze jullie om deze truck leeg te maken. Omdat je heel erg bang was en nu echt een koortsig gevoel kreeg zei je opnieuw dat je ziek was waarna je opnieuw naar huis mocht gaan. Toen je die tweede dag thuiskwam vertelde je alles meteen aan je mama waarna zij in paniek raakte en alles aan je schoonbroer vertelde toen hij thuiskwam van zijn werk. Je mama zei dat er geen andere optie was dan dat je het land zou verlaten en je schoonbroer begon je reis te regelen. Drie of vier dagen later vertrok je samen met je schoonbroer vanuit je dorp naar het districtscentrum. Daar overhandigde hij je aan een smokkelaar die je via de steden Asadabad en Jalalabad naar Kabul bracht. Vanuit Kabul ging je verder met de bus naar Nimroz, waar je eerst de grens met Pakistan en vervolgens ook de grenzen met Iran en Turkije overstak. Via Griekenland ging je hierna naar Bulgarije, waar je echter werd opgepakt en de autoriteiten je vroegen of je iemand in een ander Europees land had. Hierop contacteerde je je broer in België, die op zijn beurt de Bulgaarse autoriteiten alle nodige documenten bezorgde om een legale transfer te regelen. Ongeveer zes maanden was je in Bulgarije, waarna je per vliegtuig via Polen naar België kon reizen en je broer je kwam ophalen. Op 25 mei 2021, drie dagen na je aankomst hier, diende je je verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te zullen worden omwille van je problemen met de taliban, alsook omwille van het feit dat je nu al een tijdje in het buitenland gewoond heb. Je hebt nu andere ideeën en acht jezelf niet meer in staat om in je dorp te wonen. Ook vrees je dat de taliban bij aankomst op de luchthaven meteen zullen zien wie je bent of van waar je komt. Daarnaast kan je mama wegens ziekte moeilijk voor zichzelf zorgen en ben je niet zeker dat ze zal overleven. In dat geval zal je op straat belanden omdat er niemand in Afghanistan is om jou te helpen of voor je te zorgen.

Ter ondersteuning van dit verzoek leg je volgende documenten neer: een kopie van je taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, een reeks medische documenten betreffende de ziekte(s) van je mama en haar behandeling(en) in Pakistan, een foto van jezelf in de turnclub die je op Facebook postte en waar

een dorpeling negatieve commentaar op plaatste, een foto van jezelf met een Afghaanse meisje met wie je een relatie hebt, een foto van jezelf en de andere leden van je turnclub die op de website van de club staat en een foto van je mama haar paspoort en visum voor Pakistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van je verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat je geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom je niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat je verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot je vertrek niet geloofwaardig zijn.

Zo is het eerst en vooral weinig aannemelijk dat de taliban jou en andere jongeren van de madrassa zouden vragen om met enkele ezels naar een ander dorp te gaan om daar dozen voor hen op te halen (CGVS p.15). Gevraagd wat er in die dozen zat verklaarde je dat jij en de andere jongeren dachten dat het om kogels ging (CGVS p.19-20), hetgeen de vraag van de taliban om dit te transporteren alleen maar bedenkelijker maakt. Daarbij stelde je dat jullie dit meteen moesten doen, maar dat jij met het eenvoudige excuus dat je ziek was gewoon naar huis mocht vertrekken (CGVS p.20). Echter maakte opmerkelijk genoeg geen enkele andere jongen gebruik van een dergelijk excuus (CGVS p.20), wat verder vraagtekens plaatst naast de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Wanneer je vervolgens gevraagd werd wat er met de andere studenten, die deze opdrachten wel volbrachten, gebeurde, gaf je tevens een merkwaardig antwoord. Zo zei je immers dat je nadien niet meer naar buiten bent geweest en binnen bleef, waardoor je daarover geen informatie had (CGVS p.20). Vervolgens verklaarde je dat je dit thuis aan je mama vertelde en dat zij hierna met je schoonbroer sprak en je reis regelde (CGVS p.20). Nochtans vertelde je in je spontane relaas dat de taliban de volgende keer nog met een pick-up truck geladen met jerrycans kwam, en dat jullie gevraagd werden om deze truck leeg te maken (CGVS p.15). Gevraagd wanneer het voorval met deze pick-up truck dan gebeurde, corrigeerde je plots jezelf en stelde je dat je de eerste keer, toen jullie gevraagd werden om naar Gambir te gaan, naar huis ging maar niks tegen je mama vertelde (CGVS p.21). Dit betekent echter ook dat je na de vraag van de taliban om naar Gambir te gaan wel nog terugkeerde naar de madrassa, waardoor je excuus dat je geen informatie hebt over wat er met je medestudenten gebeurde omdat je nadien thuisbleef (CGVS p.20) in feite helemaal niet klopt. Daarenboven is het minstens vreemd dat je besloot om na het voorval waarbij de taliban je vroeg om naar Gambir te gaan, besloot om niets te vertellen tegen je moeder (CGVS p.21). Hoewel het enigszins begrijpelijk is dat je haar geen extra stress wilde bezorgen (CGVS p.21), dient te worden benadrukt dat je beide oudere broers (M. en Z.) enkele jaren eerder Afghanistan reeds verlieten omdat ze – althans volgens jouw verklaringen – in diezelfde madrassa door de taliban benaderd werden en gevraagd werden om zich aan te sluiten en mee te doen met de jihad (CGVS p.6, 10). Dat je desondanks je moeder niet meteen inlichtte over het voorval waarbij de taliban jou vroeg om dozen op te halen in Gambir en pas na het tweede voorval, waarbij de taliban vroeg om een pick-up truck leeg te maken jezelf de bedenking maakte dat je gevaar liep (CGVS p.21), trekt de authenticiteit van deze gebeurtenissen opnieuw in twijfel. Nog

markanter is echter het gegeven dat je ook die tweede keer opnieuw wegens ziekte naar huis mocht gaan en zo aan de opdracht kon ontsnappen (CGVS p.21), wat bijzonder weinig aannemelijk is. De taliban was volgens jou immers al twee of drie maanden aan het preken tegen jouw groep over de jihad (CGV p.18). Bovendien hadden ze eerder al je beide broers gevraagd om zich aan te sluiten bij de taliban en mee te doen met de jihad, iets waar zij echter geen gehoor aan gaven (CGVS p.10). Dat jij desalniettemin dankzij hetzelfde eenvoudige excuus ook aan de tweede opdracht van de taliban kon ontkomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas opnieuw. Hetzelfde geldt overigens voor het gegeven dat ook deze keer geen enkele andere jongen van een excuus gebruik maakte om eveneens naar huis te gaan (CGVS p.21), en dat er in de drie of vier dagen die je nadien nog thuis was, en voordat je je dorp verliet, niets bijzonders meer gebeurde (CGVS p.22). Het argument dat je 'zagezegd' ziek was en dat alle mensen ook dachten dat je 'echt' ziek was (CGVS p.22) kan hierbij allesbehalve overtuigen. Indien de taliban er immers werkelijk op uit zouden geweest zijn om je onder dwang te rekruteren voor hun heilige oorlog, lijkt het weinig waarschijnlijk dat een excuus als ziekte hen zou tegenhouden. Daarnaast kan hierbij opgemerkt worden dat je eerst duidelijk stelde dat je die tweede keer, toen de taliban vroeg om de pick-up truck leeg te maken, 'echt' ziek was (CGVS p.15, 20). Dat je vervolgens aangeeft dat je 'zagezegd' ziek was klopt met andere woorden niet met je eerdere verklaringen. Voorts waren je verklaringen over de jongens die zich wel aansloten bij de taliban eveneens merkwaardig. Zo zei je immers dat een zekere Mir Hamza, jouw vriend, alsook Osman en Hashem zich aansloten, maar had je er opvallend genoeg geen idee van om welke reden zij dit deden (CGVS p.18). Ook wist je niet of zij dit vrijwillig deden of onder dwang, of dat misschien hun families onder druk gezet werden gezet (CGVS p.18). Tegelijkertijd opperde je echter wel te weten dat zij zich nu bij de zelfmoordeenheid van de taliban hebben aangesloten, iets wat je via je mama zou gehoord hebben, maar wist je niet te zeggen wat er verder met hen is gebeurd (CGVS p.18). Nochtans zou je mama na je vertrek via diezelfde vrienden ook vernomen hebben dat de taliban hen verschillende keren aansprak over jou (CGVS p.25). Je schoonbroer hoorde dit in het dorp en je mama ging ook naar de burens (CGVS p.26). Dat je er desondanks geen idee van hebt hoe het komt dat deze vrienden van jou zich wel aansloten bij de taliban, of dit al dan niet onder dwang gebeurde, en wat zij op dit ogenblik bijvoorbeeld doen voor de taliban, tast eveneens de geloofwaardigheid van je asielrelaas aan. De bijkomstige bewering dat de taliban na je vertrek plots wel, hetzij slechts één keer, bij je huis passeerde en naar je vroeg (CGVS p.25), is voorts evenmin aannemelijk. Zoals eerder reeds aangehaald kwamen ze in de drie of vier dagen dat je nog thuis was vooraleer je het land verliet immers niet, waarbij jouw argument dat ze dachten dat je ziek was onmogelijk kan volstaan. Dat ze na je vertrek plots wel kwamen, toch voor één keer, en nadien je familie volledig met rust lieten, is opnieuw uiterst bedenkelijk.

Los van het ongeloofwaardige verloop van de gebeurtenissen voor jouw vertrek, kan nog opgemerkt worden dat het sowieso weinig aannemelijk is dat jij nog naar de madrassa zou blijven gaan zijn nadat de taliban hier eerder je beide oudere broers al probeerden te rekruteren (CGVS p.6, 10-11). De verklaringen dat jij destijds nog jong was en nog niet aangesproken werd om je aan te sluiten bij de taliban, en dat dit pas vanaf de leeftijd van 14-15-16 jaar gebeurde (CGVS p.10-11), kunnen wat dit betreft evenmin overtuigen. Jij was immers ongeveer reeds 15 jaar toen je vertrok (CGVS p.4), en je broer Zabiullah was ten tijde van zijn vertrek zelfs nog maar 13-14 jaar oud (CGVS p.11). Dat je moeder je ondanks de problemen voor je oudere broers nog zo lang naar de madrassa liet gaan, is behoorlijk onbegrijpelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van je relaas alleen maar verder. Bovendien rijmt dit alles evenmin met het gegeven dat je vader eerder door de taliban zou zijn doodgeschoten omdat hij weigerde om bepaalde strijders naar een andere plaats te brengen (CGVS p.7). Indien dit werkelijk zo is kan er immers vanuit gegaan worden dat je familie niet meteen op goede voet stond met de taliban in jouw regio. Dat vervolgens je twee oudere broers verdwenen nadat diezelfde taliban hen vroegen om zich aan te sluiten en de jihad te doen, kan de penibele situatie alleen maar versterkt hebben. Rekening houdend hiermee is het dan ook erg weinig aannemelijk dat jij hierna op dergelijk eenvoudig wijze jouw rekrutering zou hebben kunnen ontlopen, laat staan dat deze poging tot rekrutering ooit heeft plaatsgevonden. Je kon jouw dorp, waar de overheid nooit aan de macht is geweest en de taliban zolang jij weet de controle heeft (CGVS p.5) immers ook zonder problemen verlaten, waarbij het argument dat niemand had verwacht dat je zo snel alles kon regelen en vertrekken (CGVS p.23), onvoldoende aannemelijk is. Daarnaast werden er inconsistenties vastgesteld met je eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo vermeldde je daar dat de imam en de qari van de madrassa zeiden dat jullie zich moesten aansluiten bij de taliban (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), maar verklaarde je aan het CGVS dat het talibanstrijders van buitenaf waren die in de madrassa kwamen prediken en jullie vroegen om jullie aan te sluiten (CGVS p.10, 17). Ook vertelde je bij de DVZ enkel over de keer dat jullie gevraagd werden om dozen op te halen in Gambir (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), maar zei je er vreemd genoeg niets over de volgende dag waarop je gevraagd werd om een pick-up truck met jerrycans leeg te maken (CGVS p.20-21). Het meest frappant is echter dat je bij de DVZ stelde dat de taliban na je vertrek niet bij je thuis is langs geweest, terwijl je aan het CGVS dan weer verklaarde dat de taliban wel één keer

naar je huis kwam en dat je dit reeds van je moeder hoorde toen je in Bulgarije was (CGVS p.25). Dergelijke incoherenties en tegenstrijdigheden doen het CGVS onvermijdelijk verder concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan je vluchtmotieven.

De bijkomstige verklaring dat je vervolging vreest omdat je nu al een tijdje in het buitenland (in het Westen) hebt gewoond en onder meer andere ideeën en contacten met meisjes hebt (CGVS p.26), kan evenmin overtuigen. Dat je niet meer in staat zou zijn om in je dorp te wonen (CGVS p.26) acht het CGVS niet aangetoond, net zoals het gegeven dat je verblijf in België sinds mei 2021 van jou een zodanig verwesterste jongeman zou hebben gemaakt dat je je leven in Afghanistan niet meer zou kunnen opnemen. Je woonde immers tot je vijftiende in Afghanistan (CGVS p.4), was ongeveer acht maanden onderweg (CGVS p.24), en woont intussen net anderhalf jaar in België. Dat je in geval van terugkeer naar je dorp zou verplicht worden om vijf keer per dag te bidden in de moskee, dat dit gecontroleerd zou worden en dat je wat dit betreft geen vrije keuze zou hebben (CGVS p.26), is een blote bewering die je op geen enkele wijze staaft, net zoals het gegeven dat men meteen zou zien dat je van het buitenland komt (CGVS p.26). Bovendien moet hierbij worden opgemerkt dat het loutere feit dat je je in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal gangbare kledingvoorschriften of het zich onthouden van bepaalde activiteiten (zoals contacten met meisjes, CGVS p.26) of vrijetijdsbestedingen (zoals turnen, CGVS p.12), onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Voorts verklaar je “niet meer echt praktiserend” te zijn maar beschouw je jezelf wel nog steeds als gelovig (CGVS p.27) en moslim (CGVS p.4), en toon je niet aan dat je in geval van terugkeer als ongelovige zou beschouwd worden omdat je prioriteit zou willen geven aan werk en studies. Het relaas omtrent een dorpeling die een negatieve commentaar op jouw facebookpagina zou geplaatst hebben (CGVS p.12) en die jouw foto's zeker zou doorgeven indien je zou teruggaan (CGVS p.27), kan evenmin als aannemelijk beschouwd worden. Eerst en vooral leg je slechts één van deze commentaren voor en verklaar je al de rest te hebben verwijderd (CGVS p.12-13) waardoor hier geen enkel bewijs van rest. Daarenboven kan een dergelijke commentaar door eender wie, om eender welke reden(en) geplaatst zijn, of zelfs doelbewust in scène gezet zijn. Ook het gegeven dat je hier in België een vriendin of een relatie zou hebben (CGVS p.13) werpt geen ander licht op je verklaarde mate van verwestering en de beoordeling van je nood aan internationale bescherming. Zo is het noemenswaardig dat je vriendin een Afghaanse is en dat jullie slechts sinds zes maanden een romantische relatie hebben (CGVS p.13-14), wat dit overigens ook moge betekenen gelet op jullie leeftijd en Afghaanse afkomst. Daarbij is het merkwaardig dat je niet weet van waar in Afghanistan je vriendin precies afkomstig is, en kan het excuus dat zij bang zou zijn om meer details te geven over haar herkomst (CGVS p.13) hierbij niet volstaan. Dat ze bang zou zijn van haar familie – die hier samen met haar in België verblijft – omdat zij een keer betrappt werd door haar broer die vervolgens haar simkaart kapotmaakte (CGVS p.13), lijkt geen reden om je geboorteplaats of –regio te willen verbergen voor de persoon met wie je een relatie hebt en die uit hetzelfde land afkomstig is. Daarbij gaf je aan dat je haar reeds een jaar kent en via een schoolstage ontmoet zou hebben (CGVS p.13), waardoor het bijzonder eigenaardig is dat jullie ook in de periode voor jullie romantische relatie (en voor er eender welke angsten zouden ontstaan zijn) nooit over elkaars regio van herkomst in Afghanistan zouden gesproken hebben. Ook het feit dat je wel nog steeds kan afspreken met je vriendin, hoewel ze dus eerder betrappt zou geweest zijn door haar broer die vervolgens haar simkaart vernietigde (CGVS p.13), plaatst verder vraagtekens naast de geloofwaardigheid van deze relatie. Je verklaarde hierover immers dat er een jongen in jouw school zit die vlakbij haar huis woont, en dat jullie op die manier wel nog met haar kunnen afspreken (CGVS p.14), hetgeen wederom minstens bedenkelijk is. Ook je verklaring over de reactie van je eigen broer, die plots een foto zou gezien hebben waarna je hem vertelde dat dit meisje je vriendin is, was erg opvallend. Zo zei je immers eerst dat hij niks zei en geen reactie toonde, om vervolgens na aandringen aan te geven dat hij niet meer dan “Aaaaaaaah” (CGVS p.14) zou gezegd hebben. Wat er ook van zij, dat je omwille van deze relatie problemen zou ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan is op geen enkele wijze aangetoond. De enigen die afweten van je relatie zijn je voogd, je vriend op school en je broer. Je broer zou louter verbaasd geweest zijn over het feit dat je al zo lang een relatie had en dat hij dit niet wist, maar tegelijkertijd gezegd hebben dat dit je eigen leven is en dat hij niet gaat tussenkomen (CGVS p.14). Bijkomend merkt het CGVS op dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat je in je land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bepaalde rechten niet op dezelfde manier verzekerd zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Het overnemen van een aantal uiterlijke kenmerken van een westerse levensstijl staat immers niet automatisch gelijk met een politieke of godsdienstige overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep omdat het niet steeds gaat om kenmerken die zo fundamenteel zijn voor je

identiteit of morele integriteit, dat niet zou mogen worden verlangd dat je deze laat varen. Van een verzoeker om internationale bescherming die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar zijn of haar land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat je niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in jouw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van je verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopieën van je taskara en van het paspoort en visum van je moeder kunnen immers louter je identiteit, Afghaanse nationaliteit en herkomst ondersteunen, elementen die niet ter discussie staan. Zij houden echter geen enkel verband met je verklaarde problemen van rekrutering door de taliban, net zoals de medische documenten van je mama, de groepsfoto van je turnclub, de Facebook-post met een foto van jezelf in de turnclub waarop een negatieve commentaar geplaatst werd door een dorpeling, en de foto van jezelf en je Afghaanse vriendin. Daarbij werden hierbij reeds vraagtekens geplaatst naast de geloofwaardigheid van je verklaringen omtrent deze commentaren op Facebook, alsook de relatie met je vriendin (zie supra), en toonde je bijgevolg niet aan dat je omwille hiervan problemen of vervolging zou dienen te vrezen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Wat de medische documenten van je mama betreft, aangaande haar ziekte(s) en behandeling(en) in Pakistan, dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat dit evenmin een andere beoordeling van jouw nood aan internationale bescherming opdringt. Je verklaarde hierover immers dat je mama heel moeilijk voor zichzelf kan zorgen en jullie ook niet zeker zijn of ze zal overleven of zal sterven, en dat je vreest om in dit laatste geval op straat te belanden omdat daar niemand is om jou te helpen of om voor je te zorgen (CGVS p.26). Echter is het je schoonbroer, de man van je oudere zus Roqia, die je moeder naar Pakistan bracht voor haar behandelingen en daar ook is om haar te helpen (CGVS p.5). Ook wonen je schoonbroer en je eigen zus op hetzelfde domein, aangezien jullie één deel van het ouderlijke huis aan hen gegeven hebben nadat zij met elkaar huwden, maar blijft het huis eigendom van jouw familie (CGVS p.5). Toen je nog in Afghanistan woonde hielp je je schoonbroer met het uitlaten van zijn dieren (CGVS p.6), en minimum één keer per week heb je contact met je moeder via de telefoon van je schoonbroer (CGVS p.8). Het was volgens jou ook je schoonbroer die je reis regelde (CGVS p.15, 20) en zelfs gedeeltelijke betaalde of voorschoot (CGVS 22), alsook jou van je dorp naar het districtscentrum bracht om aan die reis te beginnen (CGVS p.22). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jouw schoonbroer en/of zus helemaal niet (meer) voor jou zouden zorgen in geval van terugkeer naar Afghanistan én in geval van overlijden van je eigen moeder. Dat het in de Afghaanse cultuur geen gewoonte is om bij een zus te gaan wonen (CGVS p.26), kan hierbij niet overtuigen. Daarbij wonen je zus en je schoonbroer zoals eerder aangegeven in een deel van je eigen ouderlijke huis, en niet apart in een woning die toebehoort aan de familie van je schoonbroer. Dat het je eigen broer is die betaalt voor de medische kosten van je moeder en niet je schoonbroer (CGVS p.26), toont evenmin aan dat je volledig op jezelf zou aangewezen zijn in geval van terugkeer. Overigens is dit alles eveneens zeer hypothetisch gesteld in het kader van een eventueel overlijden van je moeder, iets wat echter geen vaststaand feit is. In diezelfde context kan voorts nog opgemerkt worden dat je verklaringen over je ruimere familie (ooms, tantes) of netwerk weinig geloofwaardig zijn. Zo stelde je immers dat je papa slechts één broer had, die overleden is, en geen enkele zus (CGVS p.11), wat opvallend weinig is gelet op de gemiddelde Afghaanse gezinsgrootte, zeker op het platteland. Over je moeder verklaarde je dan weer eerst dat zij helemaal geen broers of zussen heeft (CGVS p.11), om vervolgens plots aan te geven dat je wel een (maternale) oom hebt die bovendien vroeger als tolk voor de Amerikanen zou gewerkt hebben (CGVS p.12), een ommezwaaier die echter weinig ernstig is. Voorts verklaarde je dat jullie geen contact hadden met deze oom maar dat hij af en toe wel je mama contacteerde, maar wist je tegelijkertijd vreemd genoeg wel dat hij momenteel nog steeds in Afghanistan verblijft (CGVS p.12). Dit zou dan ook de enige broer van je mama geweest zijn, die net zoals je vader geen enkele andere broers of zussen zou hebben (CGVS p.12), hetgeen zoals eerder gezegd echter weinig geloofwaardig is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (district Watapur, provincie Kunar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. X van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_ec

[onomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf](#)] en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 10, derde lid van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het hoger belang van het kind als NBMV.

Hij gaat in op diverse nationale en internationale bepalingen, die het hoger belang van het kind en diens kwetsbaarheid benadrukken. Hij stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende blijkt dat het dossier werd beoordeeld vanuit een kindspecifiek standpunt. Hij verwijst hierbij uitgebreid naar rechtspraak, waaronder van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en de Raad.

In een tweede onderdeel stipt verzoeker aan dat er gebrekkige informatie is omtrent het lot van terugkeerders, waarbij de commissaris-generaal zich bepaalde essentiële rechtsvragen dient te stellen.

In een derde onderdeel zet verzoeker de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek uiteen. Hij gaat verder in op de samenwerkingsplicht, waarbij hij verwijst naar het UNHCR Handboek en de betekenis die door UNHCR aan de samenwerkingsplicht wordt gegeven. Hij gaat uitgebreid in op de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, onder meer inzake de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie. Hij verwijst tevens naar de duiding van de kwaliteitsstandaarden, voortvloeiend uit artikel 10, derde lid, b) van de Procedurerichtlijn, door F. Vogelaar.

In een vierde punt gaat verzoeker in op het gebrek aan algemene informatie.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de algemene veiligheidssituatie ten gevolge van het gewapend conflict, evenals over de mensenrechtensituatie en de regelgeving die gehanteerd wordt door de taliban. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2022. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Verzoeker stipt aan waarom hij de gegevens van ACLED en UCDP niet voldoende acht. Ook de gegevens van UNAMA hebben een risico van onderrapportering. Verzoeker gaat nog in op het

rapport van Amnesty International *"The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises"* van augustus 2022. Verzoeker verwijst naar de nota van F. Vogelaar voor NANSEN, waarin een kritische analyse wordt gemaakt van het gebruik van COI door het CGVS.

In een tweede subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren.

In een vijfde punt uit verzoeker kritiek op de inschatting en de bronnen waar de commissaris-generaal zich op baseert om het risico op vervolging voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Hij gaat uitgebreid in op de analyse gemaakt in de NANSEN Note 3-2022 *"Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*. Hij gaat in op de verschillende rapporten van de EUAA en stipt aan op welke punten deze rapporten volgens hem gebrekkig en ontoereikend zijn.

In een zesde punt gaat verzoeker in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers. Hij gaat in op de invoering door de taliban van de sharia, waarbij de handhaving hiervan wordt afgedwongen met lijfstraffen, executies, opsluiting, e.d. Hij trekt een parallel met de situatie van Al-Shabaab in Somalië. De regelgeving van de taliban is bijzonder vaag en onvoorspelbaar, maar er zijn reeds diverse richtlijnen uitgevaardigd rond kledingdracht, bijwonen van het gebed, buitenhuwelijkse relaties ed. Hij gaat uitgebreid in op objectieve landeninformatie inzake de mensenrechtensituatie onder het talibanbewind. Op basis van de aangebrachte landeninformatie ziet het ernaar uit dat de Taliban als overheid routinewijs en systematisch de niet-derogeerbare mensenrechten van de Afghaanse bevolking schendt, zo stelt verzoeker. Verzoeker verwijst naar gegevens van EUROSTAT, waarbij hij stelt dat het beleid van de commissaris-generaal niet in lijn ligt met de andere Europese landen.

In een zevende punt gaat verzoeker in op de kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa en voor personen die onder het dagelijkse bewind van de taliban leven. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal meer diende te polsen en onderzoek diende te voeren naar de mogelijke problemen van een terugkeer na een verblijf in het Westen en het moeten leven onder het dagelijkse bestuur van de taliban, voor een persoon die nooit eerder onder talibanbewind heeft geleefd. Hij gaat in op de verschillen en gelijkenissen tussen de situatie van Al-Shabaab in Somalië.

Verzoeker gaat in op de vrees voor vervolging, waarbij hij aangeeft dat bij de evaluatie van de vrees rekening moet worden gehouden met het gebrek aan betrouwbare gevallen van terugkeerders. Hij benadrukt de toekomstgerichte beoordeling en de samenwerkingsplicht. Hij gaat in op richtlijnen van UNCHR. Hij gaat uitgebreid in op de kwalificatie van zijn vrees onder het behoren tot een bepaalde sociale groep en de (toegedichte) politieke en religieuze overtuiging.

Hij gaat verder in op het risico op stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting.

In een achtste punt gaat verzoeker in op zijn concrete situatie.

Hij toetst zijn concrete elementen af, aan de hand van de risicoverhogende parameters van de EUAA, met name:

- *de leeftijd: Als minderjarige of jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan. Verzoeker ontvluchtte Afghanistan in oktober 2020, toen hij 14 jaar oud was. In december 2020 bereikte verzoeker Griekenland. In mei 2021 kwam hij aan in België, waar hij op 25 mei 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Verzoeker verblijft sinds zijn 14 jaar in Europa.*

- *de duur van het verblijf in een westers land: sinds december 2022 woont verzoeker 2 jaar in het Westen, sinds zijn aankomst in Griekenland in december 2020. Doordat het grotendeels ging om vormende jaren, aangezien verzoeker als 14-jarige aankwam, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.*

- *Regio van herkomst, waarbij er volgens EUAA een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen. Verzoeker is als Pashtoen afkomstig uit het dorp Qorou, in het district Watapur, hetgeen ruraal gebied is waar hoofdzakelijk Pashtunen wonen. 98% van de bevolking van de provincie Kunar is Pashtoen*

- *Conservatieve omgeving: verzoeker komt uit een district waar ISKP lange tijd een basis heeft opgericht. In 2020, toen ISKP militaire positie verloor in geheel Kunar, waren ze slechts nog actief in een beperkt aantal districten, waaronder Watapur.*

Verzoeker komt uit een district waar ISKP vanaf de beginfase voet aan de grond heeft gekregen, daar jarenlang aanwezig is geweest én tot op heden een sterke positie heeft. Dit lukt enkel om dat de organisatie in de regio kan steunen op gelijkgezinde burgers."

Verzoeker stelt dat hij zich zeer snel heeft aangepast aan de Westerse cultuur, waarbij hij volgende punten benadrukt:

- hij spreekt zeer goed Nederlands;

- hij woont bij zijn oudere broer, die alhier de subsidiaire beschermingsstatus heeft, die een vaderrol heeft opgenomen en hem wegwijs heeft gemaakt in de Belgische samenleving, die hem steunt in zijn studie- en hobbykeuzes en die zelf de Islamitische voorschriften niet opvolgt;
- hij is een graag geziene en regelmatige leerling in de katholieke school, waar hij naast de vakken mode, keuken en verzorging, ook lessen rooms-katholieke godsdienst volgt;
- hij zit in een schakeljaar, waarna hij "verzorging" kan studeren, waarbij hij hoopt later bejaardenverzorger te worden, een job met een inhoud die niet conformeert aan de waarden en normen van de taliban;
- hij is lid bij een turnclub, waar hij geregeld traint met zowel meisjes als jongens en deelneemt aan shows, waarbij het samen trainen van jongens en meisjes in onthullende kledij ondenkbaar is in Afghanistan, maar voor verzoeker een normale manier is om zich artistiek uit te drukken;
- hij heeft reeds drie jaar een relatie met een Afghaans meisje;
- hij heeft veel diverse vrienden, waarmee hij op zomerkamp gaat;
- hij heeft gewerkt als jobstudent;
- hij is aanwezig op meerdere sociale platforms, namelijk Instagram, TikTok en Facebook.

Verzoeker benadrukt dat hij reeds in zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij het niet eens is met de interpretatie van de islam die de taliban oplegt. Verzoeker geeft aan nog wel gelovig te zijn, maar de religieuze regels niet strikt op te volgen.

Verzoeker geeft aan dat hij Afghanistan verliet voor de taliban aan de macht kwam, waarbij hij niet in staat is te beseffen hoe hij zelf anders is dan vroeger of hoe anders de bevolking in Afghanistan is. Verzoeker verwijst naar de bijzonder ernstige aard van de straffen van de normoverschrijdingen, zodat hij een reëel risico loopt. Hij geeft aan reeds een risico te lopen van zodra hij terugkeert, waarbij hij in de luchthaven als terugkeerder identificeerbaar zal zijn. Hij verwijst dienaangaande naar e-mailuitwisseling tussen T. Ruttig en P.H.

Verzoeker benadrukt nogmaals de zorgwekkende veiligheidstoestand in Kunar, met de aanwezigheid van tal van terroristische organisaties, waaronder ISKP.

In een negende onderdeel van het middel wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die de facto controle heeft over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, alsook op zijn eigen individuele omstandigheden.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

2.2. Verzoeker voert ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

"3. UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;

4. Cijfers EUROSTAT (4e kwartaal 2021 tot en met 3e kwartaal 2022 – beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de EU),

5. Excel met berekening weigeringspercentages binnen de EU;

6. E-mailuitwisseling tussen P. H. en T. R.;

7. Bewijs werk broer M. (inc. Menu kaart sociaal restaurant "de 7 Schaken");

8. Brief klastitularis I.V.K.;

9. Uurrooster sociale schakelklas;

10. Attest psychologische hulp;

11. Loonfiche M.A. Kringloopwinkel;

12. Foto's integratie;

a. Relatie België (foto vriendin)

b. School

c. Fitness

d. Vriend

e. Uitstap Brussel

f. Zomerkamp Duinenheide 1

g. Zomerkamp Duinenheide 2

h. Collega's studentenwerk Kringwinkel

i. Foto turnkring "

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 30 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

3.2. Verzoeker maakt op 3 april 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij zijn leven in België actualiseert, evenals een bespreking verschaft van bijkomende objectieve landeninformatie. Tevens gaat hij in op de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daaruit voortvloeien. Hij voegt de volgende stukken toe:

- briefwisseling met FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- een attest van de Afghaanse ambassade;
- screenshots van sociale media;
- foto's van het turnoptreden van de turnclub SWA.

3.2. Verzoeker maakt op 11 april 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota over waarbij een getuigenis van verzoekers voogd wordt gevoegd, evenals een medisch attest van verzoekers moeder in Pakistan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat

verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's, onder meer, naar zijn verwestering. Hij stelt dat hij inmiddels twee jaar in België vertoeft, ten belope waarvan hij zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en de Westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt. Hij benadrukt dat hij als NMBV binnenkwam, op een moment dat hij nog erg vatbaar was voor veranderingen in zijn identiteit. Hij gaat zeer uitgebreid in op zijn concrete en individuele situatie, ten behoeve waarvan hij verschillende overtuigingsstukken neerlegt.

5.1.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.3. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en het indien van zijn beschermingsverzoek op 25 mei 2021 slechts 15 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 17 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Verzoeker verblijft sinds mei 2021 in België, dit is ondertussen meer dan twee jaar. Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

5.1.4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in België wordt opgevangen door zijn meerderjarige broer, die alhier de subsidiaire beschermingsstatus heeft. Uit een schrijven van verzoekers voogd blijkt dat verzoekers meerderjarige broer hem goed ondersteunt en de integratie in de Belgische samenleving van verzoeker op alle mogelijke manieren aanmoedigt. Uit de stukken, gevoegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's, blijkt dat verzoeker de OKAN opleiding heeft gevolgd en dat hij zelf initiatieven heeft genomen om het Nederlands vlot onder te knie te krijgen. Zo verhuisde hij met zijn meerderjarige broer naar Antwerpen, om op te groeien in een Nederlandstalige omgeving en, zo stelt zijn voogd in haar schrijven, heeft hijzelf initiatief genomen om deel te nemen aan verschillende zomerkampen met andere Belgische jongeren. Ter terechtzitting blijkt ook dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is, waarbij hij zijn persoonlijke omstandigheden uitgebreid uiteenzet in het Nederlands. Wat betreft zijn scholing, blijkt uit de stukken dat verzoeker thans in de sociale schakelklas van een katholieke school zit. Hij volgt hier vakken zoals koken, mode en verzorgingsvakken. Uit een schrijven van verzoekers klastitularis blijkt dat verzoeker op respectvolle wijze deelneemt aan de lessen rooms-katholieke godsdienst, dat hij dienaangaande graag in dialoog treedt met anderen, dat hij goed samenwerkt met jongens en meisjes uit zijn klas en een schoolse werkhouding heeft. De klastitularis benadrukt dat verzoeker een bijzondere interesse heeft in de verzorgingsvakken – waarin hij verder wilt doorgroeien – en dat de vakleerkracht stelt dat verzoeker karaktertrekken en kwaliteiten heeft die sterk aansluiten om te werken in de zorgsector. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf stelt, betreft het volgen van een

opleiding “verzorging” geen evidente keuze voor een jongen in de Afghaanse context, waaruit aldus kan afgeleid dat verzoeker zich loskoppelt van het van hem verwachte genderpatroon. Ook uit zijn vrijetijdsbesteding blijkt dat verzoeker zich door zijn blootstelling aan de Belgische samenleving meer en meer de alhier geldende van waarden en normen is beginnen aannemen. Naast de overgemaakte foto’s, waaruit blijkt dat verzoeker hier vrienden heeft, een vriendin heeft en uitstappen maakt, blijkt uit de gevoegde stukken tevens dat verzoeker lid is van een turnclub. Uit de overgemaakte stukken blijkt dat het gaat om een gemengde en diverse turngroep, waarbij verzoeker ook actief deelneemt aan toonmomenten van deze club. Verzoekers voogd merkt op dat verzoeker hieromtrent reeds enkele negatieve opmerkingen heeft gekregen van andere Afghanen, omdat dit als niet-mannelijk en zondig wordt gezien, doch waarbij zij opmerkt dat het fijn is om te zien hoe verzoeker zich hier niets van aantrekt en gaat voor wat hij zelf wil. De voogd concludeert dat verzoeker “*op een cruciale fase in zijn persoonlijkheidsontwikkeling aan[kwam] in België*” en dat hij “*van een heel verlegen kind evolueerde naar een meer zelfbewuste jongvolwassene*”. Uit het geheel van de stukken kan dan ook een evolutie en groei in verzoekers persoon worden waargenomen, waarbij hij zich – hierin gesteund door zijn meerderjarige broer – meer en meer heeft losgekoppeld van de waarden en normen, die van hem worden verwacht in een traditionele Afghaanse context, en meer en meer aansluiting vindt bij de Westerse waarden en normen. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook aan dat hij zich weliswaar niet geheel ongelovig beschouwt, maar dat hij niet langer praktiserend is en zich niet gebonden wil voelen aan de religieuze voorschriften (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 26-27).

5.1.5. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Kunar de zevende meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022, p. 5). ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 156-159; EUAA “*Guidance note: Afghanistan*”, april 2022, p. 14-16).

5.1.6. Daargelaten de vraag of bovenstaande elementen volstaan opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, geeft verzoeker door voormelde keuzes in zijn leven, blijk van een zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap. Gelet op voorgaande kan worden aangenomen dat verzoeker zijn keuzes alsook zijn gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien, niet steeds zal kunnen verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan zou trachten traditionele gebruiken en normen terug in acht te nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat verzoeker onder de aandacht van de taliban zal komen. Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, gelet op zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het “spel” te spelen.

5.1.7. Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen

5.1.8. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de precare veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, *in casu* Kunar, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betref de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

5.1.9. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

5.1.10. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

5.1.11 In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES